

Nagycsütörtök – 2020. április 9.

Textus: Mt 26,36-46.

LEGYEN MEG A TE AKARATOD!

Kedves Hallgatók! Kedves Testvéreim a Krisztusban!

Jézus földi vándorútja utolsó napjainak eseményeit részletesen megörökítette a Szentírás. Szinte napról-napra, óráról-órára rekonstruálni lehet: mi történt Jézussal és tanítványaival virágvasárnaptól húsvétig. A csütörtöki nap legkimagaslóbb eseménye az utolsó vacsora, illetve az úrvacsora szereztetése volt. Ezért minden igazi keresztyénnek ilyenkor örvendező és hálatelt szívvel az Úr asztalához kellene járulnia, hiszen maga az Úr Jézus rendelte el az úrvacsorát ezekkel a szavakkal: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Ebben a szentségben bűnbocsánatot, életet és üdvösséget kínál nekünk a mi Megváltó Urunk. Most nem tehetjük, hogy éljünk ezzel a lelki táplálékkal, de reménykedünk abban, hogy előbb-utóbb eljön az ideje annak, amikor ismét magunkhoz vehetjük a szent jegyeket.

Más is történt még nagycsütörtökön, amiről semmiképpen sem szabad megfeledkeznünk. Például az, amit most olvastam fel az igéből. Így imádkozott Jézus közvetlenül az előtt, hogy elfogták és meghurcolták őt a főpapok és

írastudók szolgái, katonái. Jézus számára eleitől fogva elvégzett dolog volt, hogy neki el kell szenvednie a kereszthalált. Erre többször is utalt, amikor tanított, csak a tanítványok, hallgatói nem igazán értették: mit akar ezzel mondani nekik Jézus? Azt, ami eltöltötte lelkét ebben a nehéz órában, Jézus egy zsoltárra emlékeztető igével fejezi ki: Szomorú az én lelkem mindhalálig. Halálának közelsége mélységes szomorúsággal töltötte el. Ő ugyanis tudta, hogy elérkezett az az óra. Mielőtt ellenségeinek kezére adta volna magát, félre vonult magányos éjszakai imádságában bizonyosságot szerezni arról, hogy csakugyan nincs más választása, valóban ez az Atya akarata? Jézus tehát testi élete idején „könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.” (Zsid 5,7) Jézus kéri a reá váró szenvedés és halál elhárítását, ha ez lehetséges. Jézus magatartása azonban ebben a nehéz órában is csupa engedelmesség: életét, sorsát teljesen Isten kezébe teszi le, akihez úgy könyörög, mint édes Atyjához. Azt, hogy Isten Atya, Jézus éppen azzal tanúsítja, hogy sorsát most is teljesen reá bízza, mint ahogy a kisgyermek bízik édesapjában, édesanyjában.

Ilyen az Istennel való közösségben élő lélek: minden lépésnél útmutatást kér onnan felülről, még ha jól tudja is, hogy mi lesz a válasz. Itt egészen az ember kerül előtérbe Jézus személyéből. Soha senki nem borult le Isten előtt olyan magányos tusakodásban, mint Jézus ezen az éjszakán.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni: könnyű volt neki elszenvedni a haláltusát, hiszen ő nemcsak ember volt, hanem valóságos Isten is. A keresztt alatt gúnyolódók gondolata minket is megkísért: Ha Isten Fia, miért nem szállt le a keresztről, hogy megmutassa: ő az Ura a helyzetnek; ha másokat meg akar szabadítani, miért nem tudja magát megszabadítani? Kedves Testvéreim, ott a kereszten Jézus személyében a legelhagyatottabb, teljesen kiszolgáltatott ember szenvedett és halt meg, akiben ténylegesen az az indulat volt: mi szerint „ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Filippi 2,6-8) Megérthetjük-e: vajon mi zajlott le akkor Jézus lelkében? Még tanítványai, legkedvesebb tanítványai sem érezték át azt a szomorúságot és terhet, amit ott, akkor magára vállalt. Néha mi is kerülünk olyan helyzetbe, hogy senki sem tud velünk igazán együtt érezni. Milyen kínzó tud lenni az ilyen helyzet?! Jézusnak is nyilván jól esett volna, ha tanítványai együtt imádkoztak és virrasztottak volna vele. Ne képzelje senki magát olyan erősnek, hogy társak nélkül, egyedül is képes megvívni lelki tusáit. Mindenkinek jól esik és nagy segítséget jelent, ha mások együtt éreznek vele szenvedéseiben és örömeiben, ha mások imádságban hordozzák őt, amikor súlyos terhek alatt roskadozik. Egymás terhét hordozzátok! – megtanulták ezt a

tanítványok, mégsem tudtak Jézussal együtt virrasztani és imádkozni, amikor a legnagyobb szüksége lett volna erre.

Soha föl nem érhetjük, legfeljebb csak megsejthetünk abból valamit, milyen szomorúság fogta el Jézust a magára hagyatottságában és a rá váró szenvedések miatt, amelynek poharát ki kellett ürítenie. Nem csak egyszerűen testi- lelki fájdalmaknak volt kitéve, hanem az Istentől elfordult ember bűneinek terhét és ítéletét kellett magára vennie és hordoznia. Jézus annyira szeretett minket, hogy nem csak segített nekünk elhordozni bűneink terhét és ítéletét, hanem mindenestől magára vállalta azt és elhordozta, elszenvedte helyettünk, egyedül.

Ebben a szenvedésében és magányában Jézus számára a döntő kérdés az volt: mi az Atya akarata? Az ő kezéből engedelmesen el kell fogadni még a legkeserűbb poharat is. Tanítványaihoz intézett szavaiból megértjük, hogy Jézus maga is a megkísértetés óráját élte át a Gecsemáné kertben. Le kellett győznie a test erőtlenségét, ahhoz, hogy véghez vihesse, amire a lélek már készen állt. Ő maga is azt cselekedte, amit tanítványainak ajánlott: virrasztott és imádkozott. Míg másokon erőt vett az álom, ő minden erejét megfeszítve ébren maradt és imádkozott azért, hogy legyőzhesse a test erőtlenségeit. Az imádkozás nem csak elcsendesedés, hanem kemény lelki tusakodás is, hogy aztán békességgel járassuk azt az utat, amelyet Isten nekünk szánt.

Jézus, amikor ebben a harcában magára maradt, mert a leghívebbek is elszunnyadtak mellette, csak annál is szívósabban folytatta egymagában. Újra meg újra leborult Isten előtt ugyanazzal a gyötrő kérdéssel, míg el nem nyerte az Isten akarata szerinti megoldást. Bizony, az igazi imádsághoz kitartás is kell, mert néha úgy tűnik, hogy késik a válasz.

Ebben a történetben van két fogalom, illetve szókapcsolat, amelyek a Jézustól tanult imádságot juttatják eszünkbe. Legyen meg a Te akaratod, ismételgeti Jézus. Ha a Miatyánkkal összefüggésben olvassuk ezt a történetet, akkor rájövünk, itt nemcsak arról van szó, hogy Jézus engedelmes volt mindhalálig. Ebben a kérésben benne cseng az is, hogy jöjjön el a Te országod, hogy Isten jóságos üdvözítő akarat teljesüljön. Nem véletlenül János evangélista szerint Jézusnak ez az utolsó imája az ún. főpapi ima volt, amiben azért könyörgött: „Atyám eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon” (Jn 17,1-2). Itt Jézus érettünk könyörög, a mi üdvösségünkért.

A másik fogalom, ami ugyancsak a Miatyánkat juttatja eszünkbe: Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek. Ne vígy minket kísértésbe. Uram, ne engedd, hogy kísértésbe essünk! Ezt kérni kell! Nem egyszer, nem is kétszer, hanem szüntelenül. Mert lehet, hogy a lélek kész

Isten akarata szerint élni, cselekedni, de a test sokszor erőtlenségre kényszerít. Gyengék és esendők vagyunk mindannyian.

Adjunk hálát Istennek, hogy végül nem csak a lélek, hanem a test is készen állt Jézus személyében Isten üdvösséget szerző akaratának teljesítésére: hogy a keresztfán oltárán örökérvényű, engesztelő áldozatot mutasson be a világ bűneiért. Az én bűnömért, és a ti bűneitekért is, azért, hogy aki Krisztusban hisz és reménykedik, el ne vesszen, ne maradjon a kárhozatban, hanem örökélete legyen. Ámen